

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery ve věci

žalobce: **K. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. JMK 106737/2016, sp. zn. S-JMK 63334/2016/ODOS/Př ve věci správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 3. 2016, č. j. ODSČ-90890/15-15, sp. zn. ODSČ-90890/15-FIL/VSPR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, jehož se jako provozovatel vozidla tovární značky Suzuki, registrační značky X, měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když předmětné vozidlo dne 25. 9. 2014 v 00:35 hod. v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neoprávněně zastavilo nebo stálo – porušilo povinnost dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu – na pozemní komunikaci Antonínská 5 v Brně, přičemž takové porušení povinnosti vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Postup správního orgánu I. stupně vycházel z oznámení přestupku ze dne 16. 1. 2015 ze strany Městské policie Brno, ve kterém bylo popsáno zjištění ohledně neoprávněného užití chodníku, jehož se měl dopustit v uvedený čas na uvedeném místě neznámý pachatel s předmětným vozidlem Suzuki; oznámení bylo doplněno fotografiemi místa včetně vozidla. Na základě těchto podkladů vyzval dne 19. 1. 2015 správní orgán I. stupně provozovatele vozidla (žalobce) k uhrazení určené částky (700 Kč) ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž jej současně poučil o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče, jenž v době přestupku vozidlo řídil. Dne 22. 4. 2015 bylo dle záznamu razítkem ve spise řízení ve věci uvedeného přestupku odloženo. Žalobce (prostřednictvím zástupce – společnosti FLEET Control, s.r.o.) na popsanou výzvu reagoval až podáním ze dne 10. 8. 2015 tak, že auto v předmětné době užíval a řídil A. a. A., nar. X, trvale bytem A. A., D., K., adresa pro doručování (faktický pobyt, který provozovateli – tj. žalobci uvedl do smlouvy o nájmu dopravního prostředku) D. 13, B. Následně byl žalobce písemností ze dne 24. 11. 2015, č. j. ODSČ-90890/15-13, vyrozuměn o zahájení správního řízení, dále o tom, že dne 9. 12. 2015 v 9.00 hod. bude prováděno dokazování mimo ústní jednání a dále byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve shora uvedeném termínu. Správní orgán I. stupně následně mimo ústní jednání provedl důkazy listinami obsaženými ve správním spise (a vyhotovil o tom protokol), vč. příslušné dokumentace (fotografie); žalobce ani jeho zástupce se nedostavili. Následně správní orgán I. stupně uzavřel, že přestupek nezjištěného řidiče byl na základě těchto podkladů náležitě prokázán a vydal shora popsané prvostupňové rozhodnutí. Co se týče oznámeného řidiče A. a. A., jeho totožnost byla sdělena až po odložení přestupku, přičemž tato osoba byla označena za řidiče v mnoha dalších případech, kdy byli provozovatelé zastupováni rovněž společností FLEET Control, s.r.o.; označení této osoby tak bylo zjevně účelové.
3. Žalobce reagoval dne 30. 3. 2016 prostřednictvím datové zprávy podáním blanketního odvolání, jež na výzvu správního orgánu I. stupně podáním ze dne 14. 4. 2016 doplnil. V doplnění odvolání namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, že správní orgán I. stupně neměl vést správní řízení se žalobcem, ale zahájit přestupkové řízení s osobou řidiče, jež mu byla známa. Dále namítl, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen. Žalovaný podané odvolání zamítl, neboť prvostupňové rozhodnutí shledal

správným a zákonným. Ústní jednání v dané věci nebylo potřeba nařizovat, jelikož nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařizovat ústní jednání, rovněž dokazování není nutné provádět výlučně při ústním jednání. V podrobnostech pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Pokud jde o možné zahájení přestupkového řízení s konkrétním řidičem vozidla, podle žalovaného správní orgán I. stupně popsal praxi zmocněnce žalobce a dovedl účelovost oznámení jména řidiče; účelovost a zneužití práva bylo dostatečně prokázáno skutečností, že zmocněnec v různých řízeních týkajících se různých vozidel sděluje stejnou osobu. To je žalovanému známo i z jeho úřední činnosti (rozhodnutí č. j. JMK 97931/2016). Jako nedůvodnou žalovaný posoudil i námitku zániku odpovědnosti provozovatele vozidla po jednom roce od jeho spáchání, když odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu po novele provedené zákonem č. 230/2014 Sb. Nic na tom nemůže změnit ani to, pokud k přestupku došlo před účinností této novely.

II. Žaloba

4. Žalobce se závěry žalovaného jako odvolacího orgánu nesouhlasil a proti jeho rozhodnutí podal správní žalobu, ve které vznesl následující námitky:
5. Předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ačkoli mu žalobce poskytl potřebnou součinnost, správní orgán I. stupně se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení. Dle názoru žalobce je přitom možné uvést totožnost osoby řidiče až do zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, bez ohledu na to, že již byla věc přestupku odložena. Správní orgán I. stupně měl podniknout všechny možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, minimálně se pokusit mu zaslat výzvu k podání vysvětlení. Případně měl alespoň předvolat žalobce, neboť ten byl ochoten kdykoli poskytnout další informace. To, že osobu řidiče správní orgán I. stupně neakceptoval, zjistil žalobce až dne 24. 11. 2015, kdy již ale neměl možnost předložit správnímu orgánu další důkazy, např. nájemní smlouvu. Jestliže správní orgán I. stupně uvedl, že mu je jméno řidič známo z rozhodovací činnosti, byl povinen uvést, z jaké činnosti mu jsou tyto skutečnosti známy. Je zcela nedostatečné, pokud tak učinil až žalovaný, a to navíc pouze uvedením spisové značky. Žalobce ovšem není oprávněn nahlížet do spisové dokumentace cizích přestupců.
6. Správní řízení o deliktu provozovatele vozidla přitom nemělo být vůbec zahájeno z toho důvodu, že správní orgán I. stupně vůbec neodložil řízení o přestupku. V případě předmětného přestupku totiž ve spise absentuje záznam o odložení věci.
7. Podle žalobce navíc správní orgán I. stupně rozhodl o spáchání správního deliktu, aniž by předtím žalobci jasně sdělil, z čeho je přesně obviněn. V oznámení o zahájení řízení ze dne 24. 11. 2015 nespecifikoval, jaký přestupek byl spáchán, když pouhé sdělení, že přestupek spočíval v nedovoleném zastavení a stání je nedostatečné. Teprve z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zjistil, že řidič měl stát na chodníku.

8. Žalobce rozporoval rovněž postup žalovaného, který potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by mu předcházelo ústní jednání, ačkoli toto žalobce namítal již v odvolání. Takový postup přitom žalobce zkrátil na jeho právu vyplývajícího z čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Měl právo, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti (přítomnosti obhájce) a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. Obviněný z jiného správního deliktu má právo na obdobný standard jako obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce odkázal jednak na § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, dále na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014 - 35 a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, jenž je podle žalobce na věc zcela přílehlý. V posledně zmíněném rozsudku je navíc uvedeno, že správní orgány nejsou podle § 49 odst. 1 správního řádu povinny nařizovat ústní jednání pouze tehdy, není-li nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. V tomto případě bylo ústní jednání nezbytné, neboť jenom na něm mohl žalobce upozornit na skutečnost, že správní spis neobsahuje podklad svědčící o protiprávním jednání řidiče.
9. Žalobce rovněž zpochybňoval vymezení skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí; konkrétně přestupku, jehož se dopustil nezjištěný řidič vozidla žalobce. Podle něj nebylo dostatečně identifikováno, jaký konkrétní skutek se udál. Žalobce v tomto kontextu upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73. Žalovaný měl konkrétně specifikovat, jaké povinnosti řidiče byly porušeny a zda přestupek vykazoval znaky přestupku dle silničního zákona. Vzhledem k tomu, že § 125c odst. 1 písm. k) je pak „zbytkovou“ kategorií přestupků, lze pod ní podřadit celou řadu jednání; proto bylo nutné jasně specifikovat, jak konkrétně řidič vozidla jednal (např. že stál na místě, kde bylo stání zakázáno, že parkoval na chodníku), nelze pouze uvést, že neoprávněně zastavil a stál. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33 upozornil na to, že výrok rozhodnutí musí obsahovat uvedení paragrafu, v rozporu s nímž řidič jednal. Žalobce odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33.
10. Dále pak žalobce vznesl námitku promlčení předmětného správního deliktu. Uvedl, že žádným právním předpisem není stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt přitom musí vykazovat znaky přestupku, přičemž po uplynutí jednoleté lhůty je jediným znakem přestupku jeho neprojednatelnost. V této souvislosti žalobce odkázal na metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5, podle níž nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne jeho spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. Tuto analogii s přestupky metodika doporučovala s ohledem na zásadu *in dubio pro mitius*. Žalobce legitimně očekával, že žalovaný řízení o správním deliktu v důsledku uvedené metodiky zastaví. Pokud se žalovaný odkazoval na ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, žalobce

k tomu uvedl, že v době spáchání přestupku žádná prekluzivní lhůta stanovena nebyla, proto je potřeba aplikovat příznivější, tj. jednoroční lhůtu.

11. Žalobce také namítal, že správní orgány řádně neprokázaly, že by řidič vozidla skutečně dopouštěl přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z „Oznámení přestupku“, jež je v podstatě úředním záznamem, který nemůže být považován za důkazní prostředek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Pořízené fotografie jsou pak natolik nekvalitní a není z nich zřejmé, že by řidič vozidla skutečně stál na chodníku. Správní orgán měl do spisu založit např. katastrální mapu, ze které vyplývá, že se jedná o chodník a nikoli jen zvýšený pruh pozemní komunikace.
12. Konečně závěrem pak žalobce namítal protiústavnost samotné skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a především pak povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče a zajistit, aby tento dodržoval stanovené povinnosti. Absolutní odpovědností provozovatele dochází k zásahu hned do několika jeho základních práv.
13. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný k postupu správního orgánu I. stupně uvedl, že sdělení jména řidiče učinil zmocněnec až po stanovené lhůtě. Řidiče pak nebylo možné dohledat v centrálním registru obyvatel a na uvedenou adresu mu nelze doručovat, což bylo ve správním spise podloženo kopií doručky výzvy k podání vysvětlení. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známa praxe zmocněnce žalobce ve správním řízení, jenž opakovaně jako řidiče sdělí osobu jménem A. a. A. (rozhodnutí č. j. JMK 97931/2016, JMK 106737/2016). Žalovaný přitom považoval za dostačující, pokud skutečnosti známé z úřední činnosti (opakované účelové označování uvedeného řidiče) konkretizoval v napadeném rozhodnutí odkazem na spisovou značku z jiného řízení s tím, že žalobce může nahlížet do spisů jiných přestupců, prokáže-li právní zájem nebo jiný právní důvod (§ 38 odst. 2 správního řádu).
15. K dílčí námitce týkající se absence záznamu o odložení věci ve správním spise žalovaný uvedl, že tento záznam ve spise neabsentuje, je totiž uveden na str. 1 správního spisu.
16. V námitce zpochybňující vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení žalobce neuvedl podstatnou část popisu skutku, a to, že došlo k porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, tj. k neoprávněnému užití chodníku.
17. Jako nedůvodnou označil žalovaný i námitku vztahující se k nenařízení ústního jednání. Zopakoval, že ústní jednání nebylo potřeba nařizovat, neboť nebyly splněny podmínky dle § 49 odst. 1 správního řádu a u správních deliktů není ústní jednání obligatorní. Stejně tak není nutné provádět dokazování pouze při ústním jednání. Rozhodnutí bylo vydáno na

základě provedených důkazů, o jejichž provádění byl žalobce vyrozuměn. Ve vztahu k potřebě nařizování ústního jednání žalovaný odkázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a uvedl, že i žalobcem uváděný rozsudek téhož soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30 připouští meritorní rozhodování bez nařízení ústního jednání, stejně tak provádění důkazů mimo něj.

18. K pochybení dle žalovaného nedošlo ani v případě popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Ten je konkrétní a srozumitelný. Je zde uvedeno, že skutek spočíval v neoprávněném zastavení nebo stání, přičemž je zde uvedeno i konkrétní ustanovení (§ 53 odst. 2 zákona o silničním provozu), z něhož je zřejmé, že došlo k neoprávněnému užití chodníku.
19. K otázce prekluze žalovaný odkázal na § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, jenž i pro odpovědnost za správní delikt podle § 125f tohoto zákona obsahuje odkaz na ustanovení upravující odpovědnost právnických osob (§ 125e odst. 3 téhož zákona). Podle tohoto ustanovení přitom platí, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný správní orgán nezačal řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Metodika Ministerstva dopravy již není aktuální, a to s účinností od 7. 11. 2014, kdy bylo uvedené ust. § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu novelizováno zákonem č. 230/2014 Sb. I kdyby přitom došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla před účinností tohoto zákona, nebyl dle žalovaného (a s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 27. 4. 2016, č. j. 52 A 100/2015-63) porušen princip zákazu retroaktivity, který je v čl. 40 odst. 6 Listiny vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat.
20. Správní delikt pak dle žalovaného byl náležitě prokázán, a to podklady obsaženými ve správním spise, ze kterých je zřejmé, že vozidlo bylo zaparkováno na chodníku, což ani žalobce během řízení nerozporoval. Pojem chodník není za současné úpravy nijak definován, lze říci, že je to ta část pozemní komunikace, která je určena převážně k užití chodci. V tomto případě je chodník od průjezdního pruhu vozovky zjevně oddělen, a to i alejí stromů. Žalovaný dále zdůraznil, že v předchozím řízení žalobce navíc zůstal v této otázce pasivní, proto nemá již nárok na posouzení této námítky nyní v řízení před soudem.
21. Žalovaný rovněž odmítl namítanou protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32.

IV. Posouzení věci

22. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

23. Žalobce vznesl několik žalobních námitek, soud se však předně zabýval námitkou protiústavnosti samotného § 125f zákona o silničním provozu – tedy institutu odpovědnosti provozovatele vozidla (fyzické osoby) za dodržování silničních pravidel řidičem vozidla. Tento institut byl do zákona o silničním provozu včleněn novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., a to vložení nových §§ 125f, 125g a 125h, s účinností od 19. 1. 2013. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem
24. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f zákona o silničním provozu proto není důvodná.
25. Následně se krajský soud zabýval námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Tak jako tak by se totiž promlčením – dříve užíváno pojmu prekluze = zánik odpovědnosti za správní delikt – musel zabývat přednostně z úřední povinnosti (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39) a v případě, že by zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt dovodil, stalo by se posouzení ostatních námitek již nadbytečným.

26. V této souvislosti je nutné předeslat, že shora popsaná úprava odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 297/2011 Sb. skutečně zpočátku neobsahovala žádnou výslovnou úpravu prekluzivní lhůty tohoto správního deliktu. Zákon o silničním provozu výslovně obsahoval toliko prekluzivní lhůtu u správních deliktů právnických osob, a to v § 125e odst. 3, podle kterého *„odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezhájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Ustanovení § 125e odst. 5 silničního zákona pak v této době stanovilo, že *„[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125d“*. Teprve s účinností od 7. 11. 2014 byla novelou zákona o silničním provozu (provedenou zákonem č. 230/2014 Sb.) výslovně upravena i prekluzivní lhůta správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu i u fyzických osob nepodnikajících, a to tak, že v § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu byl „§ 125d“ nahrazen „§ 125f“. Ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikty právnických osob se tak od této doby výslovně použilo i na správní delikty nepodnikajících fyzických osob podle § 125f zákona o silničním provozu.
27. V nyní projednávané věci došlo ke spáchání přestupku nezjištěného řidiče (na nějž je navázán správní delikt žalobce) dne 25. 9. 2014, to znamená v době, kdy ještě prekluzivní lhůta za správní delikt dle § 125f v zákoně o silničním provozu výslovně stanovena nebyla. Žalobce přitom svou námitku promlčení (prekluze) opíral právě o skutečnost, že konkrétní prekluzivní lhůta předmětného správního deliktu nebyla v této době výslovně stanovena; dovozoval, že v takovém případě je nutné analogicky přihlídnout k délce prekluzivní lhůty u přestupků, jež činila jeden rok. A dlužno dodat, že tento názor zastávala také metodika Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5, svůj odraz nalezl i v několika rozhodnutích správních soudů (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015-43).
28. Již v zásadě ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem tento názor nepřejala. Nejvyšší správní soud totiž uvedení odkazu na § 125d v § 125e odst. 5 věta za středníkem považuje za zjevnou chybu v textu zákona, která byla zákonem č. 230/2014 Sb. toliko napravena. *„Smyslem části poslední věty za středníkem v § 125e odst. 5 silničního zákona je (a vždy bylo) vztáhnout pravidla o odpovědnosti právnických osob i na fyzické osoby nepodnikající, dopustily-li správního deliktu podle silničního zákona. Jediným ustanovením v celém silničním zákoně, které upravuje právě takový typ protiprávního jednání nepodnikajících fyzických osob, byl a je § 125f. Pokud tedy § 125e odst. 5, in fine silničního zákona ve znění před novelou nelogicky odkazoval na § 125d, šlo o zjevnou chybu a ve skutečnosti měl odkaz mířit k § 125f.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017 - 40, obdobně srov. rozsudky ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 346/2016 - 56, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20, nebo ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28).
29. Odkaz na § 125d byl dle této judikatury formálně nesmyslný již na první pohled (věta za středníkem upravovala zánik odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby za správní delikty podle § 125d, kterých se ale mohly dopustit kromě právnických osob jen podnikající fyzické osoby), přičemž by bylo *„proti koncepci právní úpravy správního deliktu*

provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla.“ Kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích) by ostatně popírala samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu (rozsudek ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 - 20).

30. Uvedené závěry se přitom uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu v účinnost zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a s ním souvisejících zákonů, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější (viz již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 46/2017 - 40).
31. Lze tedy uzavřít, že užití analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 přestupkového zákona není naprosto namístě. Na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo i před účinností novely č. 230/2014 Sb. nutno analogicky aplikovat prekluzivní lhůtu pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu, tj. lhůtu stanovenou v § 125e odst. 3 tohoto zákona. Odpovědnost žalobce za správní delikt tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán I. stupně nezahájil řízení „do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“
32. Přestupek nezjištěného řidiče (a tedy i správní delikt žalobce) byl spáchán dne 25. 9. 2014, správní orgán se o něm dozvěděl z oznámení Městské policie ze dne 16. 1. 2015. Vzhledem k tomu, že řízení o správním deliktu žalobce bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení jeho zástupci dne 26. 11. 2015, je zřejmé, že doba pro zánik odpovědnosti v případě žalobce nezanikla. Posuzovaná námitka je proto nedůvodná.
33. Nedůvodnou je rovněž námitka, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez toho, aby učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. V první řadě krajský soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně primárně vycházel z toho, že žalobce ve stanovené lhůtě – a ani poté do odložení věci – nezaplatil stanovenou částku (700 Kč) a ani nesdělil údaje o řidiči vozidla. V takovém případě bylo odložení přestupku zcela oprávněné; o tom, že k odložení věci došlo, není sporu, neboť to vyplývá z č.l. 1 správního spisu, kde je otisk razítka (s příslušným textem o odložení věci a o důvodu odložení) doplněn o datum a podpis.
34. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že označeného řidiče nekontaktoval proto, jelikož byl označen až po odložení přestupku, jakož i z důvodu toho, že osoba A. a. A. je společností FLET Control, s.r.o. označována za řidiče v mnoha dalších řízeních, což svědčí o účelovosti jednání. Správní orgán I. stupně se tedy s označením řidiče vypořádal a svůj postup odůvodnil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí (jež z pohledu soudního přezkumu tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek) důvody správního orgánu I. stupně doplnil o konkrétní příklad řízení, v němž osoba A. a. A. také vystupovala. Krajský soud považuje v tomto případě takový postup za dostatečný.
35. Pakliže totiž údaje o řidiči vozidla sdělil zmocněnec žalobce až po odložení přestupku, byla jejich validita a relevance již tímto jistě dosti zpochybněna. Vedle toho je potřeba zdůraznit, že postup žalobce, resp. jeho zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control s.r.o. – v této věci zcela odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím,

kteří činnost společnosti Fleet Control s.r.o. a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí, kdy jsou jako řidiči opakovaně označovány zemřelé osoby, jednatel zmocněnce pan P. K. či cizinci, kupř. pan L. Y. či G. G. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 - 39 nebo ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 - 46). Oblíbenou a častou taktikou společnosti FLEET Control s.r.o. je právě označování cizinců, zpravidla ze zemí mimo Evropskou unii (jako nyní v případě pana A. a. A.), kteří jsou pro správní orgány zcela nekontaktní. Smyslem tohoto postupu je zbavit provozovatele vozidel, kteří uzavřeli smlouvu o tzv. „*pojištění proti pokutám*“ odpovědnosti za správní delikt.

36. Žalobce má jistě právo hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35). Krajský soud je toho názoru, že po správních orgánech nelze požadovat, aby se pokoušeli o kontaktování označeného řidiče i v případě, kdy je zřejmé, že jakékoliv doručování předvolání skončí bez výsledku nebo že jde jen o obstrukční taktiku účastníka řízení. Šlo by tak vlastně jen o činnost pro činnost bez jakéhokoliv reálného základu.
37. Krajský soud přitom nepřehlédl, že osoba A. a. A. se vyskytuje i v rozhodovací činnosti správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 - 31). V tomto rozsudku je výslovně uvedeno, že příslušný správní orgán doručoval této osobě předvolání k podání vysvětlení na obě uvedené adresy, přičemž zásilky se vrátily s poznámkou „*adresát neznámý*“. Uvedené tak potvrzuje shora popsané závěry o tom, že jakékoliv doručování předvolání by bylo v tomto případě bezpředmětné.
38. Uváží-li soud, že údaje byly zmocněncem žalobce sděleny opožděně a že správní orgány měly povědomí o opakovaném a zjevně účelovém označování osoby A. a. A. (vycházely ze skutečností známých o této osobě z jejich vlastní úřední činnosti, kterou žalovaný také příkladmo specifikoval), lze akceptovat, že již předvolání v této věci správní orgán I. stupně pro nadbytečnost nezasílal a rovnou přistoupil k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce).
39. Žalobce namítal také nedostatečné vymezení způsobu spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť nebylo přesně specifikováno, jakého protiprávního jednání se nezjištěný řidič vozidla žalobce dopustil. Ani tato námitka není důvodná. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel silničního provozu spočívající v „*neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Antonínská 5v Brně dne 25. 9. 2014 v 00.35 hodin*“.
40. Z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování jiných správních deliktů musí být řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, podle něhož *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání,*

popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].

41. Jak popis skutku (včetně místa, času a způsobu spáchání přestupku nezjištěného řidiče), tak právní kvalifikaci, výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje. Krajský soud připouští, že vymezení způsobu spáchání přestupku nebylo zcela specifikováno – nebylo výslovně uvedeno, že vozidlo žalobce stálo nedovoleně na chodníku –, nicméně je ještě akceptovatelné. Vedle slovního spojení „*neoprávněné zastavení nebo stání*“ totiž popis skutku obsahuje i ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, které stanovuje právě zákaz užívání chodníku nebo stezky pro chodce jinými účastníky silničního provozu než chodci. Vzhledem k tomu si proto lze z výroku prvostupňového rozhodnutí učinit dostatečnou představu o povaze (způsobu spáchání) přestupku, jež je navíc dále konkretizována v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a také obsahem správního spisu. Žalobce ostatně ani blíže nekonkretizoval, v čem přesně spatřoval újmu, jež mu shora popsáním vymezením skutku vlastně vznikla.
42. Co se týče oznámení o zahájení řízení, pokud krajský soud uvedený popis skutku akceptoval ve výroku správního rozhodnutí, tím spíše tento popis ob stojí i v rámci oznámení o zahájení řízení, kdy se nepožaduje již finální (zcela konkrétní) vymezení skutku, ale postačí vymezení obecnější. Přestupek nezjištěného řidiče byl i v oznámení o zahájení řízení vymezen zcela konkrétně odkazem na konkrétní zákonné ustanovení a žalobce tak musel mít jasnou představu o tom, v čem přestupek nezjištěného řidiče spočíval. Proto nemohlo dojít k omezení jeho práva na obhajobu.
43. O další námitce, podle níž správní orgán I. stupně pochybil, jestliže nenařídil k projednání správního deliktu ústní jednání, uvážil krajský soud následovně:
44. Předně, názor žalobce, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jež je řízením, ve kterém se rozhoduje o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, je potřeba analogicky k trestnímu řádu a zákonu o přestupcích nařídít ústní jednání vždy, není správný. Byť by krajský soud přistoupil na premisu, že obvinění žalobce z předmětného správního deliktu bylo skutečně „trestním obviněním“ ve smyslu Úmluvy a splňovalo tzv. Engelovská kritéria [viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 8. 6. 1976, ve věci Engel a ostatní proti Nizozemí, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72], nemůže souhlasit s argumentem žalobce a v důsledku ani s jím citovaným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 - 35, že by z této skutečnosti v případě tzv. jiných správních deliktů automaticky vyplývala i povinnost obligatorně nařizovat ústní jednání.
45. V dané době účinná právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jako tomu bylo u přestupků (srov. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích); při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 správního řádu. Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že „(ú)stní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.“

46. I Nejvyšší správní soud v již shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy pak konstatoval, že „(s)oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Subadolec proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků účinnou od 1. 7. 2017, která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá (viz § 80 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Důvodová zpráva k novému zákonu k tomu uvádí, „že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.“
47. Podle názoru krajského soudu, jak již ostatně uzavřel i ve zmíněném rozsudku ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016 - 29, tyto závěry přesně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem, na němž přitom ani výslovně netrval. Nad rámec citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze navíc poukázat i na další příklady judikatury ESLP, ve kterých tento dokonce akceptoval i situace, kdy se jednání vůbec (tj. ani před soudy) nekonalo. Za klíčový lze považovat zejména rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 23. 11. 2006, ve věci *Jussila proti Finsku*, č. 73053/01. Přestože se tento rozsudek vztahoval k řízení o daňovém deliktu, lze jej - minimálně pro ilustraci - připomenout i v této věci, která dle přesvědčení zdejšího soudu rovněž nespadá do tzv. tvrdého jádra trestního práva. V uvedeném rozsudku přitom ESLP řekl, že ne všechny trestní případy si s sebou nesou nějaké významné stigma (mívají tak různou váhu) a dovodil, že v takovém případě je možné úplnou absenci jednání akceptovat. „*Extenzivní interpretace pojmu „trestní (obvinění)“ tak byla ve věci Jussila kompenzována restriktivní interpretací rozsahu garantovaných práv*“ (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 581). Upozornit lze také na rozsudek ESLP ze dne 12. 5. 2010 ve věci *Kammerer proti Rakousku*, č. 32435/06, jenž z těchto závěrů vycházel.
48. S uvedenými závěry přitom není v rozporu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, o nějž se žalobce opíral. Tento rozsudek se totiž

výslovně nezabýval obligatorním nařizováním ústního jednání, ale nároky na dokazování ve správním řízení. V návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, sice zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti, tento požadavek ovšem vztáhl k zásadně povinnému provádění důkazů za přítomnosti účastníků řízení. Jinými slovy – zmíněný rozsudek devátého senátu ve skutečnosti argumenty žalobce nijak nepodporuje; devátý senát ostatně např. v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 83/2016 – 48 výslovně konstatoval, že ústní jednání u správních deliktů vždy povinné není.

49. Lze tedy uzavřít, že ze všech shora uváděných důvodů nelze považovat odkaz žalobce na čl. 6 Úmluvy za případný. Obdobně lze reagovat i na údajné porušení čl. 38 odst. 2 Listiny, jehož řádné naplnění lze spatřovat právě v možném nařízení jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. K tomu v projednávané věci nedošlo.
50. Samotné dokazování totiž v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, lze ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni. V projednávané věci správní orgán I. stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, nicméně žalobce (jeho zástupce) o tom řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 11. 2015, č. j. ODSČ-90890/15-13. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, že dne 9. 12. 2015 v 9.00 hod. v budově na adrese Kounicova 67, Brno, kancelář č. 546, bude prováděno dokazování mimo ústní jednání. O provedeném dokazování, jež ve stanovený den proběhlo, byl vyhotoven protokol, kde bylo popsáno, jaké listiny (šlo o obsah správního spisu – zejména oznámení přestupku, fotodokumentace, karta vozidla) byly k důkazu provedeny (srov. také § 53 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 18 odst. 1 téhož zákona). Žalobce (ani jeho zmocněnec) se přitom provádění tohoto důkazu vůbec neúčastnil a na možnost vyjádřit se k prováděným důkazům tak sám rezignoval. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesní práv. Lze tedy uzavřít, že námitka, že ve věci nebylo konáno ústní jednání a že dokazování proběhlo nezákonně, je tedy ryze účelová a bez jakéhokoliv reálného obsahu.
51. Žalobce konečně zpochybnil rovněž důkazní podloženost závěrů správních orgánů o spáchání přestupku nezjištěným řidičem vozidla, jenž měl neoprávněně stát na chodníku. Podle žalobce není možné vycházet z oznámení přestupku, které je *de facto* pouhým úředním záznamem a které nadto obsahuje fotografie, z nichž není zřejmé, že by vozidlo žalobce parkovalo na chodníku. I tato námitka je nedůvodná. Žalobce zpochybňoval použitelnost písemnosti označené jako oznámení přestupku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, podle něhož úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, nelze jej tak považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že

písemnost (zde: oznámení přestupku) nelze posuzovat pouze podle jejího označení, ale zejména podle její skutečné povahy; to však na použitelnosti oznámení přestupku v tomto případě nic nemění. Tato dokumentace totiž svým obsahem v zásadě nepředstavuje nic jiného než souhrn základních údajů a fotografií. Obsahuje pouze údaje o datu, lokalitě, čase zjištění přestupku, údaje o zachyceném vozidle a především fotografie tohoto vozidla. Fotografie mají přitom vlastní vypovídací hodnotu, nejedná se o náhražku svědecké výpovědi (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, bod 20).

52. V této souvislosti je potřeba říci, že ani ze zákona ani z judikatury správních soudů nevyplývá, že by vůbec nebylo možné vycházet z dokumentace (záznamu) přestupku. „Podle § 137 odst. 4 správního řádu (...) nelze jako důkazní prostředek užít pouze záznam o podání vysvětlení; obdobně podle judikatury nelze čtením úředních záznamů prokazovat skutečnosti, které lze objasnit pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS) [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35]. V nyní posuzované věci však o tyto případy nejde. Správním orgánem I. stupně byly z předmětné dokumentace převzaty toliko zaznamenané údaje o době a místě přestupku, o automobilu žalobce, jež představují v zásadě jen konstatování skutečností, jež jsou zachyceny na pořízených fotografiích a pak samozřejmě i tyto fotografie. A ty byly zcela zákonně jako důkazy provedeny (viz shora).
53. Na těchto fotografiích je přitom vidět vozidlo tovární značky Suzuki. Na dvou z fotografií (fotografie přídě vozidla) lze pak zcela průkazně identifikovat i registrační značku žalobce, tj. X. Na další fotografii lze vidět ceduli s nápisem Antonínská 5. Podle názoru soudu tyto podklady představují zcela dostatečnou oporu pro závěr, že nezjištěný řidič spáchal přestupek spočívající v neoprávněném zastavení a stání v rozporu s § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu tak, jak byl popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
54. Ze všech fotografií zachycujících celé vozidlo žalobce je zřejmé, že toto vozidlo stojí na chodníku. O tom, že se skutečně jedná o chodník, přitom soud nemá nejmenších pochyb. Chodník jako legislativní pojem není v českém právním řádu nikde výslovně definován, proto ho je nutné chápat shodně jako v běžném životě: „chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelněji oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013 – 27). Tato definice je v projednávaném případě bezezbytku naplněna. Část ulice, na níž stojí vozidlo žalobce je na fotografiích zřetelně oddělena od ostatní komunikace, a to vyvýšeným (byť lehce) obrubníkem, přičemž lemuje zástavbu na straně jedné a silnici na straně druhé. Žalobce tedy stál na chodníku a správní orgán I. stupně to také řádně prokázal.

V. Závěr a náklady řízení

55. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledal krajský soud podanou žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

56. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu